místech pak berní úřady, pokud se týká, hlavní berní úřady ve jménu okresních hejtmanství (nař. min. fin. ze dne 19. ledna 1853, č. 10 ř. z. a ze dne 12. října 1869 č. 158 ř. z.).

II. Vybírání daní.

Ve městech shora uvedených vybírají daně magistráty, v ostatních místech pak (hlavní) úřady berní, při čemž druhdy v jednotlivých místních obcích shledáváme ještě ty neb ony úchylky. Daně dlužno zapraviti v přesně určených terminech.

1. Daň gruntovní zapraviti jest v měsíčních lhůtách: v Čechách, na Moravě, ve Slezsku, ve Štýrsku, v Přímoří a v Krajině, v ostatních zemích korunních pak děje se tak ve čtvrtletních obdobích a to: v Dolních Rakousích dne 1. února, 1. května, 1. srpna, 1. listopadu; v Horních Rakousích: dne 1. března, 1. června, 1. září, 1. prosince: v Korutanech: dne 15. ledna, 15. dubna, 15. července, 15. října; v Tyrolsku a Vorarlbersku: o hromnicích (dne 2. února), o sv. Jiří (dne 24. dubna), o sv. Jakubu (dne 25. červenee), o sv. Řehoři (dne 10. listopadu), v Haliči, v Bukovině a v Dalmácii: dne 31. března, 30. června, 30. září, 31. prosince.

2. Daň domovní vybírá se v jednotlivých zemích korunních jednak rovněž čtvrtletně a to v Čechách: dne 1. ledna, 1. dubna, 1. července a 1. října; v Korutanech: dne 15. ledna, 15. dubna, 15. července a 15. října; v Dolních Rakousích: dne 1. února, 1. května, 1. srpna a 1. listopadu; v Horních Rakousích: dne 1. března, dne 1. června, 1. září a 1. prosince; v Solnohradsku: dne 1. března, 1. června, 1. září a 1. prosince; v Haliči, v Bukovině a v Dalmácii: dne 31. března, 30. června, 30. září a dne 31. prosince; jednak ve lhůtách měsíčních a to: na Moravě, ve Slezsku, ve Štýrsku, v Přímoří, v Krajině pak domovní daň třídní.

Domovní daň třídní vybírá se v Lublani v těchto lhůtách, a to: dne 1. února, 1. května, 1. července a 1. října: domovní daň třídní na venkově splatna jest vždy dne 1. ledna, 1. dubna, 1. července a 1. října.

3. Daň výdělková (zákon ze dne 25. října 1896 č. 220 ř. z.) zapraviti se má napřed za každé čtvrtletí dne 1. ledna, 1. dubna, 1. května a 1. října každého roku (§ 75); daň důchodkovou platiti jest, pokud ji nesrážejí pokladny resp. výplatny uvedené v § 133 cit. zákona, ve dvou stejných lhůtách splatných dne 1. června a 1. prosince každého roku; rovněž i osobní daň z příjmů (§ 226 cit. zák.) vyjímaje ony příjmy, při nichž plátce po zákonu zavázán jest, sraziti daň příjemci (§ 234 cit. zákona z ž. 1896). Viz čl. Renty, jich zdanění, dodatky: Daň výdělková a Daň osobní z příjmu.

Výměry.

I. Výměry soudní. Viz čl. Usnesení.

II. Správní úřady vydávají výměry podřízeným orgánům, úředníkům neb stranám, a sice tehdá, když se podání (exhibit) současně vydává (§ 90 úř. instr. pro úřady okresní ze dne 17. března 1855 č. 52 ř. z.). Výnosy, jimiž se žádosti a podání stran zamítají, povolují, k opravě vracejí, neb jinak vyřizují, lze z pravidla vyhotoviti indorsáty, jež obsahují označení úřadu, úředního orgánu aneb strany, jimž svědčí, jen v kontextu vyřízení a píší se na levou stránku posledního archu aneb obalového archu kusu do pola složeného (§ 100 cit. instr.).

V rozhodnutích sluší z pravidla uvésti důvody a použité zákony. Připouští-li se však odvolání k vyššímu úřadu, budiž to pojato do vyřízení s označením odvolací stolice a lhůty a budiž podotknuto, že rekurs podati dlužno u úřadu okresního (okresního hejtmanství) (§ 92 cit. instr.). Představený úřadu podepíše výměr. Zajde-li ho překážka, neb je-li nepřítomen aneb je-li místo jeho neobsazeno, podepíše výměr úředník představeného zastupující připojiv dodatek, proč představený podepsati nemohl (na př. »v nepřítomnosti, za příčinou zašlé překážky«), (§ 101 cit. instr.).

III. Právo poplatkové.

Zákon poplatkový odkazuje ohledně výměrů na úřední vyhotovení (p. s. 7 popl. z.). Nespadají-li tedy výměry obsahem svým pod p. s. 7 lit. *a—h* popl. z., nepodléhají poplatku (p. s. 7 *i)* popl. z.), obsahují-li však nález, podléhají poplatku kolkovému (pozn. 4 *k)* p. s. 103 popl. z.). Výměr, jímž se prohlašuje odpor věřitelův proti směně pozemků, určených k hospodářskému zdělání, za bezúčinný, podléhá témuž poplatku, jako nálezy o žalobách vyzývacích (nyní určovacích) (p. s. 103 *A.* popl. z. a zák. ze dne 13. prosince 1862, § 12 zák. ze dne 6. února 1869 č. 18 ř. z.).

Vyměření poplatků viz Poplatky.

Výminky.

I. Pojem.

Výrazu »výminka« užívá o. o. z. v různém významu a sice:

a) ve smyslu »předpokládání« neb »náležitosti« (§§ 18, 29; nadpis §§ 432, 627, 797 a 931 o. o z.);

b) ve smyslu »stanovení« neb »ustanovení« (§§ 103, 105 o. o. z.);

c) ve smyslu »dohodnutí« (§§ 894, 995, 1004 a nadpis k § 1336 o. o. z.);

d) ve smyslu »obmezení« (§§ 800 a 815 o. o. z., v nichž se označuje přihláška dědická s právním dobrodiním inventáře, tedy obmezená přihláška dědická co výminečné přihlášení se k dědictví).

Dle Ungerovy definice jest výminka v užším slova smyslu »závislost vůle k právnímu jednání potřebné na skutečnosti subjektivně nejisté« nebo »závislost bytí nebo nebytí právního jednání na skutečnosti určité okolnosti«. I okolnost sama sluje výminkou. V tomto posledním smyslu definuje o. o. z. v § 696 výminku jako »událost, na které je právo závislým učiněno«.

II. Druhy výminek.

1. Rozdíl mezi vlastními a nevlastními výminkami jest pro rakouské právo bez významu, ježto zákon pokládá za výminku každou událost, na které se činí závislou vůle k právnímu jednání potřebná. Dle rak. práva jsou tudíž též t. zv. výminky mlčky učiněné (conditiones tacitae) pravými výminkami, jestliže ten, kdo klade takovou výminku, zamýšlí skutečně učiniti existenci neb neexistenci právního jednání závislou na skutečnosti, jež již samozřejmě plyne z povahy a podstaty právního jednání. Jest otázkou skutkovou (quaestio facti), pokud se týče, otázkou výkladu příslušného projevu vůle, sluší-li v konkrétním případě pokládati vytknutí takové samozřejmé okolnosti za výminku. Praktický důsledek jest ten, že osoba, která nabýti chce práva závislého na takové nevlastní výmince, musí dokázati, že nastala skutečnost, jíž nabytí jest podmíněno a že při dědických institucích a legátech musí se obmýšlený též splnění takové výminky dožíti a v čas splnění býti způsobilým dědit, by mohl odkazu